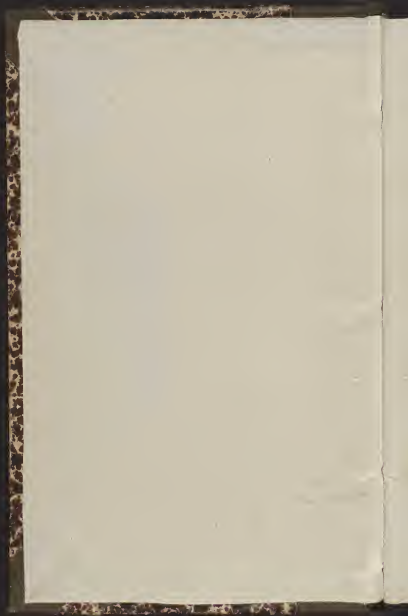

Vigfús Scheving
sýslumaður.

Beitist. 1819.

920

Vig

Næða,

haldin

við List-listu

fyrstum Schlummanns í Zegra-
ness Þingi,

Bigfúsa Schevings,

við

Jardarfor Hans ad Videy,

þann 22ann Decembr. 1817.

af

Hra. Arna Helgafson,

Dómkirkjuprestsi til Reykjavíkur.

Veitistöðum, 1819.

Prentad, á kostnad Erfingja þessa Framlidna,
af Faktóri og Bókpryncjara. G. Schaghsjord.

Hegar sá þáalbradi Simeon hafði sjeð og tekið uppá sína arma barn þad, er And-
inn hafði sagt honum komid væri í Must-
erid, sætt til upphsingar heidnum þjóðum,
og til dýðar Guds fólki, frambar hann
fyrie Drottinn, þvorn hann um sína laungu
æfi hafði adhyllst, þessa innilegu bæn: Drott-
inn! láttú nú þjón þinn fara í fridi —
þvi min augu hafa sjeð þitt hjálpræði!
Unægdur med sína lidnu æfi, vongóður og
gladur, gientist sá æruverdi Dáðsingur ad
lofast vid hid tilmanlega, og leggja nidur
þann moldarhjáp, er hans ódaudlegi andi
hafði svo lengi í þáid, og tól nk þeldur enn
eckí ad nidurdraga hann. **Ed,** sem Guði

hafði svo dyggilega þjónad, meðan kraptur
 sálarinnar deyrðist eðli af þánga Illhamans,
 er að líkindum ágerðist með ellinni; hann
 lögadi til að gæta með lausum og lidugum
 anda þjónad Guði; hann fé þaradanki með
 erfarinnar sjón, að fé var nú fæddur, sem
 enn þá fullkomnar skyldi leida landsmenn
 hans og fleiri þjóðir til þeirrar gudlegu þekks-
 ingar og breytni og farsældar, er hann, með
 ordum og epridæmi, hafði látið sér ann-
 um að lýna löndum sínum.

Sá framlidni Hæfðingi, Söslumadur
 Vigfús Scheving, hvers andvana
 Illami liggur þér bánum til moldar, var Illur
 enn gamla Simeoni í lífi; því er Illast
 til, að hann hafi með vidlífri bæn og þugar-
 fari, sem hinn gudhræddi Simeon, quæð
 þetta tímanlega, nú fyrir gta degum síðan,
 þegar Drottinn þökkadist að kalla hann til
 sín með fridsamlegu andláti, samkvæmt Hans
 fridsamlega lífi. Hann var Simeoni líkur,
 eðli einhægis í því, að hann náði þáum
 allri,

aldri, heldur því, sem meira er í vatid: að
 Hann var gudþraddur og réttlátur maður,
 eins og Simeon; að Guds Andi var með
 Honum; að Hann hafði sýnt Guds hjálps-
 væði á þétt og Simeon. Þegar eg þessir
 þetta sanuad — og þess gjörift þó varla þórf,
 þar sem þeir tilþeyrendur ega hlut að, sem
 þéttu þann Framlidna betur enn eg — svo
 er það víst, að burtsér beggja frá lífinu þessir
 verid á þétt; því eins og það dugir ekki að
 ætja sér dauða ens réttláta, nema lífid verdi
 fyrst eins og líf ens réttláta, svo ega allir í
 lífinu réttlátir von á dauða ens réttláta; þeir
 gánga, sem Simeon, ánægdir frá lífsins
 stjái, leggja gladir frá sér þann nidurdeag-
 andi þrópp, með öllum hans meinsendum,
 og koma vongódir fram fyrir Drottinn —
 þeirra verk fylgjast með þeim — til að standa
 honum stíll á meðferd þess vunds, er af honum
 um þessu þegid; og meðtaka tráttra þjóna
 verblaun.

Þegar vér þesum, eins og síður er til
 við útfarir gófugra manna, vífid á þid þelzta

af *Æfi* og *Koflum* ens *Framsíðna*, munum
 vér fanna: að eins og líf *Hans* var áþeðt
Simeone, eins hafi afdrifin orðid líf *Hans*.

*Sálugi Söslumadur Vigfús
 Scheving*, er fæddur í heim-
 innu þann 15da Janúarí árid 1735.
 Strax á unga aldri mentadist Hann
 bæði innan- og líka utan-lands við
Kaupmannahafnar Háskóla, varð
Söslumadur *Konungs* í *Hegraness*
Söslu, 1772 — áður hafði Hann
 haldid *Nedruvalla* *Klaustur* um
 tíma og *Hóla*-stól, og gegnt *Söslu*-
 manns embætti í *Vadla Þingi* í 2
 ár. — Þessu embætti þjónadi Hann
 einn til þess 1795, og upp frá þé
 með sínum yngra Syni, þóngad til
 árid 1800. Seinustu ár æfingar,
 eda frá 1804, lifdi Hann í húsi eldri
 Dóttur sinnar og *Tengdasonar*, *Hra.*
Conferenceráðs M. Stephensens,
 fyrst

fyrst á Innrahólmi, síðan í Víðey.
 Aftur 1760 iðgæf Hann hjónabands
 stétt með þeirri ættgöfugu dagnadar-
 konu, Annu Stephánsdóttur, er
 nú, harðtær orð, syrgir sinn elsku-
 verda Maki, eftir 57 ára ófrúðlega
 sambúd. Þetta hjónaband blessaði
 Guð með 6 Börnum. Eitt þeirra,
 Margret, dó ómálga; eldsti Son-
 ur, Lauritz, mikid efnilegur maður,
 sáladist sem Stúdent við Háskólann
 í Kaupmannahöfn; Sjögur syrgja
 Föður sinn nú: Hra. Cancellieráð
 Jónas Scheving, Sýslumadur í
 Borgarfjardar Sýslu; Hra. Ste-
 phán Scheving, Umbods-madur
 yfir Róngsgóðinu í Snæfellsness
 Sýslu; sú eldri Dóttir, Frú Gud-
 rún, gift Hra. Conferenceráði og
 Jústittiaro N. Stephensen; hin
 yngri, Ragneidur, Hra. Conferen-
 ceráði og Riddara, Amtmanni S.

Thorarensen. Öll þessi Börn
 hafa erfst Föðursins dagnad, og tek-
 tid í arf Hans skynsamann og dygd-
 ugamn þenklingarhátt; af þeim er og
 gvisfnadur töluverdur ættleggur: 23
 Börn og nockur Barnabörn.

Eins og sá framlidni Hofðingi var kyn-
 sell, sem bæði öllum er alkunnugt, og líka
 má ráða af því áminnsta, svo var Hann í
 fleirstu öðru mikill lánsmaður. Lánsmenn
 nefnum vér þá: sem, auk þess sælustofnis, er
 annaðhvort náttúran lánar sérhverjum, eða
 Drottinn tilastast ad hvore einn abli sér,
 verda fyrir sem minnstu af því margvíslega
 bali, er líf þetta er vidflakt; því engir fær-
 ast med því skilyrði, ad komast med öllu þjá-
 lifsins annmerkum. Hann hafði af náttúru-
 unni þegid réttvaxinn, fagrann, þraustann
 líkama, er sjaldan þjaddist veikindum. Mælt
 er: ad Hann og kona Hans, þegar í blóma
 stöðu, hafi verid einhver þin feldustu og
 fyrir

forimannlegustu Hjón af Merkisfólki lands
vors. Þó ætlu blámann færi að felna með
aldri — þó, allt hold er hey — mátti
samt sjá menjar fróðleiksins, og verdugleiki
andlitsins ágerdist þó heldur. Þessar nátt-
úrnuar gjafir eru manneskjum ósjálfráðar;
það gétur þó engum til hugar komid að tel-
ja þeim það til gyldis, sem þádu, en þitt er
vissi, að góð Guds gjaf eru þessir fullkom-
legleikar, og lán teluverdt haldid að verða
þeirra njótandi.

Námsgáfur, þær eru hærtnær eins og
Ísþams atgjörfi, öllum ósjálfráðar. Þær að
sonnu skemmast heldur við vanrækt og batna
við æfingu, en mesti munur er samt á, hvort
bestar féð þær upphaflega. Námsgáfur
vors Framlidna vöru, ef dæma skal eptir
Hans ordum, þétumbil í meðallagi; en ef
litid er á Hans verk, í besta lagi. Greind
Hans vörðist verid þafi mikil. Hann var og
eðli einfingis stjótur, heldur og viss í að finna
hvad réttast, sannast og tilþýðilegast var í

hverjum hlut; en, framar í verkum enn orð-
 um lét Hann í ljósi greind sína og sannleiks
 tilfærslu. Sve mikinn þátt náttúrugáfur
 Hans hafi átt í þessu, er ecki auðsagt, þó
 bæði reynsla, grangæfileg umþugsan og laung-
 un til að finna þið rétta og sanna hvervetna,
 hefje eflaust mikid aðgætt, en þó einfanlegast
 þetta: að sú sama stilling, er stjórnaði öllum
 Hans gæðshærlingum, kom og svo þér fram.
 Aldrei foemyrkvaðist Hans skilnings ljós af
 þhmu girndanna, bráðræði reidiunnar, qvel
 óttans. Í ordum feldusi framar enn sýnd-
 ust gáfur Hans. Þeckling sú, er Hann safn-
 adi sér med yduglegum lestri Náttúrufogu-
 og Sagnafræði bóka, einlum eptir það Hann
 fluttist þingad sudur, og lífsins annir tókust
 af þouum gjersamlega, kom að eins endrum
 og sinnum fram í ordum, þá tilrædt vard, en
 mest bar á henni í lífi Hans. Hún gjordi
 Hann gladann og gæðlátann vid alla, og á-
 nægdann vid sin fjör. Hún var yduglega
 Hans dagrastytting.

Munad merki til góðra gáfnu var það:
 ad vorum Framlidna var gæfin sérleg og nátt-
 úrleg málsnið. Skilmerkilegur Skilningur,
 sameinadur krapti sálarinnar, gjerir það opt-
 ast ad verkum, ad þau hoganlegustu ord bjóð-
 ast sérhverjum þánka, sem í sálunni qvifnar.
 Allt kemur náttúrlega og reglulega fram af
 þess vörum, sem reglulega þenkir, og því
 fylgir mestur kraptur. Kunnugir, sannord-
 ic menn hafa, í minn eyru, ad því dáðst, hvad
 vor framlidni Hófdingi var fullkominn í því
 ad tala greinilega og með krapti um þá hluti,
 sem tilfni bændst um ad ræða, og hvortu
 miðid látid hafi ad ordum Hans; en í þessu
 er sá sanna málsta innifalin, sem einusinni
 í heiminum var Baldin þis fyrsta ment, og
 verður ætíð mikils metin, átheimtir bæði
 gáfur og þekkingu og krapt sálarinnar, eða
 lifandi og stadgóðar tilfinningar. Þegar
 vilt er: ad sálugi Shlumadur Scheving-
 hafði þessa gáfu, svo vottar það, eins og eg
 ádur innti til, ad Hann var allur Símeoni
 einuig í því, ad Guds Andi var með Hon-
 um; því Guds Andi verkar alle þvillit með
 hmsu

hmsu mæti hjá hmsum: hann gefur skilna-
 ng ecki síður enn hagleik, spallæg orð ecki
 síður enn spáðóm, greind ecki síður enn hugvit.

Simeon var ecki einfingis leiddur af
 Guds Anda, heldur var hann og réttvís og
 gudhræddur. Það sama má og með mesta
 fanni segja um voru Framlidna: Réttvísni og
 gudtrækni vöru Honum eginlegar — og —
 Hann sýndi þær framar í sínum verkum enn
 ordum; Því sjaldan taladi Hann um Guð eða
 dýgd, bæði af því Honum var samt að vera
 mestur madurinn, og líka hins vegna, að
 vörðing Hans fyrir hverjutveggja var meiri
 enn svo, að daglega vildi um ræða. En —
 veck Hans lífa Honum, sem fullkomnustu
 manneskju í öllu síðferdi. Blíðlyndi, glad-
 lyndi temprad alvörugleikni og röksemi, þar sem
 við átti, það vöru þesfudaudleikni þessa góða
 manns lundernis. Sem Embættismadur,
 Fadur og Hásfadur kom Hann alls þannig
 í ljós; frá fyrsta til síðasta birtist Hann í
 þessum háningi, og kom alls svo til dyro,
 sem Hann var háinn. Blíðlyndi þafdi yfir-
 hend

Þend allstadar, en ecki þad blldlyndi, er sans-
 sunic ellu og letur sig fleka af vjelum til
 vægdar vid lesti þá, er skyldan bhdur ad reffa.
 Einurd og reidilausa roksemi hafdi Hann vid
 til hneckirs offa og ósidsemi þeirra, er vörn
 uppivodslu-seggir i Hans undæmi, og er þad
 mæst: ad med ellu slau spaklyndi og þóg-
 værd, hafsi Hann uppsnidid fólk nyedra, gjört
 þad sídsamt og kurtensid, er ádur var nockud
 mikilfengt eda ósidugt sumt þvad. Eyo al-
 áðlega sem Hann gegndi skipuuum sinna yfir-
 manna, eru þeir þó til, sem segja: ad sumae
 hafsi Hann leidd hjá fer, þegar krlngumslæd-
 urnar vurdust gjöra adrar ráðslafanic enn
 þentugri.

I slau þáfi, sem Hásfadur og Fadur,
 var Hann þid sama skynsama ljásmennid, sem
 hvervetna annarstadar. Konan vurditi Hann
 þvi ecki minna, enn þán elskadi Hann, og
 bornin elffudu Hann ecki minna, enn þau
 vurditu Hann. Vid hjáin var Hann vægur
 og þó stjórnsamur og reglufastur; mislyndi
 þesdu þau eins ltid af ad segja og hvort ann-

ar. Enginn sá Hann reidann, hræddann, brólegann, bánægðann á þessari jörðu; jafn-
 stilltur, gláður, bláður var Hann allstadar og
 ætíð. Þið gæti orlátur í höf, einfa vinnjarn-
 legur og þénustusamur, svo þreifanlegt var,
 að mannfjarleiki en engin foedýld stjórnaði
 Hans göðvild við þá. Réttshni við alla;
 göðsemi við þarfandi; ástáðlegt viðmót við
 hvorn mann, þyðdu þér Hans gjörvalla líf.
 Manneskjunnir er hætt við, bæði að brennast
 með allbri, og með sumum kostum að hafa ein-
 hverja ólofti; hverugt varð vart við hjá vor-
 um sæla Framlíðna. Hverki fylgdi Hans
 hjásmennsku qvilklyndi né íslöðulensi, sem tíðum
 er samfara hjá öðrum, og ecki breyttist lund
 Hans til muna með árunum. Eg vil ecki
 þar forit segja, að Hann hafi í ekkinni verid
 gallsafenginn sem tinnkugur, heldur, að ekkinn-
 ar gæðs-annærklar hafi ecki komid Honum
 nærri. Aldrei heyrdist Hann hrópa óh! og
 vej! yfir þeimsins spillingu, gjálfi og ósid-
 semi þinna tingu, er svo margann alldeðaðann
 hendir. Aldrei lét Hann mikid yfir frægdar-
 verkum sínum á þeim yngri árum. Aldrei
 fanust

fannst á Honum, að Hann amadist við saklausri flémtun hinna hngri; eðki var Hann fróbitinn að ega hlut að þeirra gamni; eðki kom megl á Hans varir; eðki bænægju svipur á Hans andlit; eðki minnsta amasemi á Hans vidmót; allt fram í andlátid var Hann sá sami vidmótsgóði, gladlyndi, ástúðlegi, þynsami og stíllei madurinn, ánægður með sitt hlutskipti, vongóður, þacklátar við forsjóu Guds, af hvætti Hann játadi að þackfaldlega þesdi þegid margu blessun, langt yfir flua verdugleika. Þau veikindi, hværa Hann vid og vid á fluum efri árum, kénndi, sagði Hann þessvegna legdust á sig, að Hann þylði nú eðkert, kénndi nú alls, og þau flidstu, er meir enu í 2 mánuði þjáðu Hann freklega, og espudust meinlega í hvært flun, er Hann leitadi svefusins endurnærslngar, vöktu að eius Hans von um það, að fltid eitt væri eptir af lífsins fléidi þfarid, og Hans þhri svipur dofluadi flnámflaman, áþeckr og geiflar nidurrennandi qvældsólar.

Þegar vor Framlidni var þvillkur, þá er eðki lgn þótt Hann væri vinsæll hjá fllum góð.

góðum mönnum, já þótt allir hefdu Hann í
 heidri; þótt Ritningin segir: Gud gjóri
 það, að jafnvel vondir menn verði að
 heiðra hinn ráðvanda. Ríkuglega upp-
 flær Hann og þessa dygðartinnar umbun —
 Allir nefndu Hans nafn með vörðingu —
 Í Hans háu elsi var Hann bæði vörður og
 elskadur, og það af þeim, sem Hann daglega
 umgengust, eins vandalausum og fjöldum.
 Og þegar dauðinn sýndist að þólast nær,
 þessadi skilnadarins tilhugsan einþóm tár af
 þeim augum, er ekki tárast óþrífshjú. Þótt
 líkur mundi þá ekki selnudurinn hafa orðið,
 ef Drottinn hefði þócknast að kalla Hann í
 blóma aldurs síns, þegar Hans sálar og lí-
 hans kraptar stóðu sem hærst? þegar Hann,
 sem Konungsins ráðvandasti Embættismað-
 ur, skipaði til í sínu Undæmi, með greind
 og mannfjarleika, ellu, til góðs öllum? þe-
 gar Hann, sem Fadur og Hálsfadur gegndi með
 fjölssemi, blíðu og röksemi, þessa tvöfalda
 stands mikilvægu fjöldum? þegar Hann
 gagnadist öllum, er til náði, með hmisu móti,
 eptir þeirra hmislegu þorsum, sátækum með
 lid.

kðsfunni, ráðþrota með heilræðum, rejsandi
 með gæstisni og vinsamlegri skemmtun, öllum
 með ástúðlegu viðmætti og segursta eptirðæmi.
 Hefdi Hann burtkallast á þessum alldri, þá
 hefði mást ad fáum verid meiri sökudur;
 en Drottinn treindi Hans lífsþráð lengur
 enn fleitstra annara. Þætti eru þeir, sent
 komast yfir 80 ár, og vör fengum ad njóta
 Hans nærstum í 83 ár; Hans Embættis
 dagnadar um 30 ár; Hans fagra eptirðæmis
 eins lengi og Hann lifdi. Elstúd Unnusta
 naut skynsamlegrar og ástúðlegrar sambáðar
 við Hann í 57 ár, og börnuum, einum
 Hans eldri Dóttur, gæst lengi tælisæri til,
 ad speigla sig í Födur síns fullkómnun, og
 votta Honum í verkinu vörðingu sína og þack-
 læti fyrir erfða mannfósti. Þegar svo ástendi-
 ur, er frammar orsól fyrir alla, og eins þá, er
 lengi álitu Hann þryði síns háss, ad una
 þot vel, sent nú er framkómid, já, ad fagna
 þeim umskiptum, er sá Framlídni þessir feng-
 id, eins og Hann sjálfur mun, með Sime-
 oni, þreyttur af sjálfðæmsins krom og ell-
 inuar byrði, bedid þafa, gladur af meðvitund

flekklausrar breytni, um lausn frá þessu lífi; og þacklátur vidurkennit, ad Hann í því væri búinn margvoklega ad sjá Guds hjálpræði, njóta æffunnar yndælis, fullordins áraanna salu, og ellinnar heidurs, og á öllum þessum alldurs treppum, fyrir adstod Drottins, gætt ad tjáð sig jafnfullkominn.

Eptir meiru var þá efi hér ad bíða; nú var kominn tími til ad qvedja hid tímanlega; leggja frá sér líkamann, og losast vid ellinnar þunga, en fara til Guds. Far þá í fríð, sæli Andi! taki Þitt þrennta hold hvíld í jarðarinnar skauti! Þin minning er í blessun á jörduinni! hvíli Þinn andi yfir þinum ættlegg og gæfi vorum Hólma á hværrí öld einn Þinn jafningja og margra þér líka! verði Þitt eptirðæmi mörpum upphvatning til þess, sem er sagurt, réttvíst, blíðlegt, sömasamlegt, stadfast, einlægt, satt, hyggilegt! Þinnar háaldrudu Eckju raunalettir vert sú tilhugsan: ad efi er langt ad bíða samfunda í sælunnar bústodum, hvar von er hluttekningar í Þinni salu; þenni, er hér var Þin trú meðhjálp og

töl hlutdeild í þínum fjörum og góðvættum.
 Þát þú, Drottinn! þessa tilhugsan sökra henni
 þær fáu lífsstundir, sem þú, að líkindum, he-
 eptir að þreya í einstæðingskap sínum! gled
 hana, sem þú hefir nú þenggt, og alla þá,
 er einlæglega sakna þessa sæla Hofdingja, sem
 vör nú afhendum jördunni, móður alls holds.
 Amen!

Græfminning:

Hér, undir, geymist,

Höfðingja, þryði,

Valdsmadur, Konungs,

VIGFUS SCHEVING,

Fæddur, xv. Jan. MDCCXXXV.

Syslumadur, í, VADLA, og, HEGRANESS.

Syslum, í, xxx ár.

Giptur, árid, MDCCLX.

AUNNU, STEPHANSDOTTUR,

Hann, deydi, í, VIDEY,

Þann, xiv, Decembr, MDCCCXVII,

Þá, vi, Barna, besta, Fadir,

En, Barnabarna, ordinn, þriggja,

Yfir, Tuttugu, ARI, frægur,

Þó manna segurd, fjör,

Fyrirak, völdin kjar,

Daudans þá ad fer ör,

Odr lidi minning fjar,

VIGFUSAR aldir yfir,

Lifa mun dygd í löndi skjar.

Aslkjarum Tengda födur setti

M. STEPHENSEN.

Íslenskt. Öfugnefni
 hugleidd i fáordri
Burtfarar Minningu
 ens lossverda Landsþefdingja
 sáluga Eðslumanns
Þigfúsar Schevings.

1. **Þ** fyrndinni, þá vig-öld var
 Dyrdu menn blóðs-úthellingar
 Og hernad fyrir hærstu dygd,
 Svævetna sem þó spilltu bygd.
 Strid var hetjunnar athöfn ein,
 — A þöru færstir vissu grein —
 Bardagar, dráp og blóðug þefnd;
 Börnin eptir þvi vöru nefnd.
2. Heiti þau enn nú haldast við
 Þér í landi, þá Kristinn frid,
 Inn hafi fyrir laungu leidd,
 Laganna stjórni og vlgum eydd.
 Etrekinn lætur arfi jófn
 Ertinni fylgja þessi nöfn,
 En heitid eptir þýðing þessa,
 Þrátt ómafligann sinnur sessa.

3. Til dæmis, eg med trega sng,
 Um tíðar vortar þjóðmæting,
 Veraldar allrar veg sem gæð,
 Vigfús Scheving, hvørs sllum þek,
 Umgengni, spekt og edlishæd,
 Et og lengst verdur minnistæd,
 Enginn þvi minnur vigfús var,
 En vinur þessi fríðsemdar.

4. Þá vidurkénning get eg greint,
 Þvi gjört að hafði sjálfur reynt
 Hans mildt og gófugt hugarfar
 Vid hann þá nokkud afgjört var.
 Eg vil æ flækur þekja það,
 Og þak'á sðrum herra stáð,
 Að stakt góðmenni Vigfús var,
 Vortar þess finnast allstáðar.

5. Aldrej hógværdar yfir stig,
 Audinn neite lét hann hefja sig,
 Og í yfirvalds stáddur stétt,
 Stjórnadi vel og dæmdi rétt ;
 Avann þvi hlhðni' og ástar-géð,
 Allra þeirra, sem fyrir réð,
 Með þvi hann sllum vildi vel,
 Var honum andsveipt hvørs manns þel.

6. Eins var þrúðilig hósfstjóri Hans
 Sonum stadfastur ærukrans;
 Heimilid alle med sóma sett,
 Sidferdi í öllum greinum rétt.
 Forsíón og röksemd fylgdust að,
 Framkvæmd mikilli komu af stad.
 Góðsemi var þar hollt og blá,
 Höfdu vel margir not af því.
7. Sonum sambodin Höfðings Fró,
 Hatmar Eltaman láttinn ná,
 Háum dygdum og heidri gædd,
 Af hjónum þessum eru fædd
 Afsavami þau, sem ærukrá
 Yðka Sorelldra dæmi stá;
 Svöðjum tíðr veittu tengda tvenn,
 Tignustu landsins Þfirmenn.
8. Háslldrud lofs af heimi gæf
 Setja sú öllum mönnum þek;
 Því Góðsús en ei Vig'sús var,
 Só vidurtnesni Schevings bar.
 Það er fyrir minn ód um of,
 Ölldúnga að sýngja nafni lof,
 Sem utan bæð og innan lands
 Elskar og heidrar fjöldi manns.

9. Sonum sómir vel hetju nafn,
 Í hugferdi sem ætld jafn,
 Stíllir hvervetna sinni sit,
 Sá meðalveginn getur hitt,
 Tekur eins méti sorg og sæld,
 Sem honum er af Gudi mæld;
 Stöðkur ej hátt þó stygður sé,
 Stundar meir eptir dygd enn fle.

10. Setju slíka vör höfum mist,
 Þá Zerra Scheving andadist,
 Góðfrægur mjög, því góðfús var
 Og gæddur dygdum margskonar.
 Hans mannorð lifir, ætt og ást;
 Aftur munum vér gladdir sjást,
 Innan brjósts sér þá óst og von,
 Elur Jón Prestur Þorláksson.

